

- e) niszczenie lub uszkodzanie drzew i innych roślin,
- f) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- g) niszczenie gleby, zanieczyszczanie terenu i wzniesienie ognia,
- h) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,

- i) wznoszenie budowli, zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych oraz innych urządzeń technicznych,
- j) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami specjalnie w tym celu wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kocioł*

106

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 2 marca 1959 r.

w sprawie określenia granic Karkonoskiego Parku Narodowego i ograniczeń obowiązujących na jego terenie oraz w sprawie zarządzania Parkiem.

Na podstawie § 2 ust. 2, § 4 ust. 2, § 5 oraz § 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Karkonoskiego Parku Narodowego (Dz. U. Nr 17, poz. 90) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W skład Karkonoskiego Parku Narodowego, zwanego dalej „Parkiem”, wchodzi następujące obszary należące do państwowego gospodarstwa leśnego:

- 1) obszar położony w paśmie Karkonoszy o łącznej powierzchni około 5.374,32 ha, obejmujący następujące tereny:
  - a) oddziały lasu 263-277, 156 b, 157 c, d, 179-182, 228-234, 243-255 Nadleśnictwa Państwowego Szklarska Poręba o powierzchni około 1.025,20 ha,
  - b) oddziały lasu 235 c, d, 236 b, k, 237-266, 48, 49, 80-88, 104-116, 143-154, 190-197, 219-225 Nadleśnictwa Państwowego Sobieszów o powierzchni około 1.967,18 ha,
  - c) oddziały lasu 158-162, 189-203, 225, 226, 231-253, 265-296 Nadleśnictwa Państwowego Śnieżka o powierzchni około 2.231,79 ha,
  - d) oddziały lasu 329-332, 343, 348, 349, 357-359 Nadleśnictwa Państwowego Kowary o powierzchni około 150,15 ha,
- 2) wodospad Szklarki obejmujący oddziały lasu 261a, b, c, d, e, f, g, h, i oraz 277 a, c, 276 a, c Nadleśnictwa Państwowego Piechowice o łącznej powierzchni około 54,64 ha,
- 3) uroczysko Chojnik obejmujące oddziały lasu 2-6 Nadleśnictwa Państwowego Sobieszów o powierzchni około 79,84 ha.

2. Oprócz obszaru wymienionego w ust. 1 włącza się do Parku dla celów administracyjnych następujące obszary należące do państwowego gospodarstwa leśnego:

- 1) osadę służbową w Jagniątkowie, w osiedlu Sobieszów o powierzchni około 0,10 ha,
- 2) osadę służbową w Jagniątkowie, w osiedlu Sobieszów (dom robotniczy) o powierzchni około 0,25 ha,
- 3) osadę służbową w Karpaczu przy ul. Wolnej 6 o powierzchni około 0,20 ha.

§ 2. 1. Ochronie ścisłej podlegają obszary położone powyżej górnej granicy lasu, a mianowicie: oddziały lasu 276, 277 Nadleśnictwa Państwowego Szklarska Poręba o powierzchni około 288,60 ha, oddziały 244 (część), 243 (część), 263-266 Nadleśnictwa Sobieszów o łącznej powierzchni około 531,18 ha, oddziały lasu 288-296 Nadleśnictwa Śnieżka o powierzchni około 899,32 ha, oddział lasu 349 oraz część oddziałów 329, 330, 331, 332 Nadleśnictwa Kowary o łącznej powierzchni około 39,57 ha, z wyłączeniem terenów stanowiących najbliższe otoczenie schronisk turystycznych i placówek wojskowych.

2. Pozostałe obszary wymienione w § 1 ust. 1, z wyjątkiem terenów zabudowanych lub pozostających pod uprawą rolną i pastwiskową, podlegają ochronie częściowej.

3. Ochrona ścisła zmierza do zachowania w stanie nie naruszonym całości przyrody, a w szczególności do utrzymania naturalnego składu lasu, jego podszycia i runa oraz wszystkich elementów przyrody żywej, należących do świata roślinnego i zwierzęcego, a także elementów przyrody nieożywionej.

4. Ochrona częściowa zmierza do przywrócenia przyrodzie stanu naturalnego przez stosowanie odpowiednich zabiegów pielęgnacyjno-hodowlanych i ochronnych oraz przez usuwanie elementów obcych pierwotnemu składowi zespołów roślinnych i siedlisku bądź też do zachowania w określonym stanie niektórych elementów przyrody.

5. Dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej oznaczy bliżej w terenie granice obszarów poddanych pod ochronę ścisłą.

§ 3. 1. W lasach państwowych wchodzących w skład Parku położonych na obszarze określonym w § 1 ust. 1 powinno być prowadzone gospodarstwo rezerwatowe. W zależności od stanu lasów poszczególne ich partie podlegają ochronie ścisłej bądź ochronie częściowej.

2. Zasady sporządzania i tryb zatwierdzania planów gospodarstwa rezerwatowego określi Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w osobnym zarządzeniu.

§ 4. 1. W razie naruszenia stanu lasu przez klęskę żywiołową lub w razie niebezpieczeństwa pojawienia się szkodnika zagrażającego istnieniu lasu na terenach pozostających pod ochroną ścisłą powinny być zastosowane niezbędne zabiegi ochronne. Decyzję o rodzaju i rozmiarze tych zabiegów podejmuje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

2. Na obszarach pozostających pod ochroną ścisłą mogą być również wykonywane inne czynności uznane przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody za niezbędne w związku z udostępnieniem do zwiedzania niektórych części tych obszarów.

§ 5. 1. Na obszarach pozostających pod ochroną częściową stanowiących własność Państwa nie mogą być wykonywane następujące czynności:

- 1) usuwanie drzew, z wyjątkiem przypadków, kiedy podjęte jest to jest potrzebami gospodarstwa rezerwatowego,
- 2) zbiór owoców roślin runa poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku, po zasięgnięciu opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium powiatowej rady narodowej;

- 3) zbiór owoców i nasion drzew oraz krzewów, z wyjątkiem przypadków, kiedy potrzebne to jest dla celów gospodarstwa rezerwatowego,
- 4) zbiór roślin oraz ziół leczniczych,
- 5) zbiór ściółki leśnej oraz zbieranie mchu,
- 6) pozyskiwanie żywicy.

2. W przypadkach uzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami dyrektor Parku może na podstawie opinii Rady Parku za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej zezwolić na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 pkt 4, 5 i 6.

§ 6. 1. Na obszarze Parku określonym w § 1 ust. 1 zakazane jest:

- 1) zanieczyszczanie terenu,
- 2) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- 3) niszczenie i uszkodzanie drzew oraz niszczenie innych roślin,
- 4) zanieczyszczanie wody,
- 5) dokonywanie zmiany biegu wody, z wyjątkiem ujęcia wody dla celów zaopatrzenia w nią ludności, wnoszenie zastawek i zapór,
- 6) niszczenie gleby, uszkodzanie i wydobywanie skał i minerałów,
- 7) pobieranie szutru i kamieni z łóżysk potoków,
- 8) zakłócanie ciszy oraz wzniecanie ognia poza przypadkami, kiedy konieczne to jest w związku z akcją ratowniczą lub wymaga tego bezpieczeństwo życia ludzkiego,
- 9) pasanie zwierząt gospodarskich,
- 10) wnoszenie, bez uzgodnienia z dyrektorem Parku, wszelkich budowli wchodzących zarówno w zakres budownictwa indywidualnego, jak i budownictwa dla celów społecznych; w razie negatywnego stanowiska dyrektora Parku co do wnoszenia budynku mającego być własnością indywidualną zainteresowanemu przysługuje odwołanie do Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego; w razie niezgodności stanowisk dyrektora Parku i organów służby architektoniczno-budowlanej co do wnoszenia budynków dla celów społecznych rozstrzyga Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Prezesem Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury,
- 11) rozbudowa, przebudowa i przenoszenie istniejących schronisk turystycznych oraz wszelkich budowli i urządzeń z nimi związanych bez zgody dyrektora Parku udzielonej na podstawie opinii Rady Parku oraz za zgodą organów planowania i organów służby architektoniczno-budowlanej,
- 12) budowanie nowych urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych oraz urządzeń leczniczych, których istnienie mogłoby być sprzeczne z celami Parku, z wyjątkiem koniecznych urządzeń wojskowych,
- 13) wnoszenie i prowadzenie zakładów przemysłowych,
- 14) obozowanie poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku,
- 15) prowadzenie bez zgody dyrektora Parku zakładów handlowych lub handlu okręgowego,
- 16) używanie pojazdów mechanicznych i konnych poza drogami wyznaczonymi przez dyrektora Parku za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium powiatowej rady narodowej,
- 17) umieszczanie bez zezwolenia dyrektora Parku tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków, z wyjątkiem niezbędnych w obrębie granicy państwowej i znaków wojskowych,
- 18) wszelkie działania mogące zniszczyć lub zmienić w istotny sposób naturalny krajobraz lub poszczególne jego elementy, jak jeziora, potoki, wodospady, źródła, wywieziska, formy skalne itp.

2. Ograniczenia wymienione w ust. 1 pkt 1, 3, 6, 8 i 9 stosuje się z uwzględnieniem przepisu § 3 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Karkonoskiego Parku Narodowego (Dz. U. Nr 17, poz. 90).

3. Przepis ust. 1 pkt 10 nie zwalnia od obowiązku uzgodnienia lokalizacji inwestycji oraz uzyskania zatwierdzenia projektów budowli.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 pkt 14, 15 i 16, dyrektor Parku wydaje po zasięgnięciu opinii Rady Parku. Decyzje w sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 10 dyrektor Parku wydaje zgodnie z opinią Rady Parku.

5. Przepis ust. 1 pkt 15 nie zwalnia osób prawnych i fizycznych od obowiązku uzyskania zezwolenia na wykonywanie czynności handlowych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 7. Plany zagospodarowania przestrzennego bądź założenia do planów zagospodarowania przestrzennego terenów określonych w § 1 ust. 1 powinny być uzgodnione z Radą Parku.

§ 8. 1. Ruch turystyczny na obszarze Parku określonym w § 1 ust. 1 może się odbywać tylko na drogach i ścieżkach wyznaczonych do tego ruchu i według zasad ustalonych przez dyrektora Parku po rozpatrzeniu wniosków organizacji turystycznych, na podstawie opinii Rady Parku za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Wszelkie czynności związane z obsługą ruchu turystycznego mogą wykonywać tylko osoby upoważnione do tego przez dyrektora Parku lub stowarzyszenia, które działalność swoją w zakresie turystyki na tym obszarze uzgodniły z dyrektorem Parku.

3. Dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej wyda szczegółowe przepisy dla zwiedzających. Przepisy te mogą wprowadzić czasowo wyłączenie niektórych terenów z wykorzystania dla celów turystycznych ze względu na odnowienie, pielęgnację lub ochronę lasu.

§ 9. Dyrektor Parku może udzielić zezwolenia na dokonywanie na obszarze Parku określonym w § 1 ust. 1:

- 1) drobnego zbioru i wnoszenia z terenu Parku owoców i nasion drzew i krzewów, zbioru roślin, ziół leczniczych i innych okazów przyrodniczych wyłącznie dla celów naukowych,
- 2) łowienia i zabijania pojedynczych okazów zwierząt i wnoszenia takich okazów z terenu Parku dla celów naukowych lub w razie konieczności zmniejszenia stanu liczebnego określonego gatunku zwierząt ze względu na realizację innych celów ochrony przyrody,
- 3) robót geologiczno-poszukiwawczych i geologiczno-rozpoznawczych oraz hydrogeologicznych, prowadzonych dla potrzeb gospodarki wodnej okręgu wrocławskiego, wydobywanie drobnych skał i minerałów i dokonywanie innych czynności niezbędnych w związku z prowadzeniem prac naukowo-badawczych.

2. Udzielanie zezwoleń, o których mowa w ust. 1, dotyczących badań naukowych, nie powinno być sprzeczne z planem badań naukowych, ustalonym przez Polską Akademię Nauk, a ponadto w odniesieniu do robót geologiczno-poszukiwawczych, geologiczno-rozpoznawczych i hydrogeologicznych powinno być również zgodne z planem ustalonym przez Centralny Urząd Geologii i w porozumieniu z Ministrem Żeglugi i Gospodarki Wodnej. Do czasu ustalenia tych planów zezwolenia te mogą być udzielane na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

3. Udzielanie zezwoleń na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 dla celów ochrony przyrody może się odbywać na podstawie opinii Rady Parku.

4. W razie konieczności pozyskania większej liczby okazów lub materiałów dla celów, o których mowa w ust. 1, zezwolenia wydaje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 10. 1. Do zakresu działania dyrektora Parku należy w szczególności:

- 1) kierowanie całokształtem działalności administracji Parku,
- 2) zarządzanie majątkiem państwowym wchodzącym w skład Parku,
- 3) ustalanie planów pracy i projektów preliminarzy budżetowych,
- 4) przedstawianie władzy przełożonej sprawozdań z działalności administracji Parku.

2. Dyrektor Parku ponosi odpowiedzialność za całokształt działalności administracji Parku oraz za majątek państwowy wchodzący w skład Parku.

§ 11. Administracja Parku obowiązana jest rozwijać społeczną akcję ochrony przyrody za pośrednictwem młodzieży, turystów itp.

§ 12. Dyrektor Parku upoważniony jest do wydawania na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej szczegółowych zarządzeń w sprawach przeprowadzania na terenie Parku ochrony ustanowionej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Karkonoskiego Parku Narodowego oraz niniejszym zarządzeniem.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kociół*

107

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 2 marca 1959 r.

w sprawie określenia granic Kampinoskiego Parku Narodowego i ograniczeń obowiązujących na jego terenie oraz w sprawie zarządzania Parkiem.

Na podstawie § 2 ust. 3, § 4 ust. 2, § 5 oraz § 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego (Dz. U. Nr 17, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Granice Kampinoskiego Parku Narodowego, zwanego dalej „Parkiem”, mają przebieg następujący: granica Parku biegnie od wysuniętego na północny zachód narożnika granicy m. st. Warszawy (na południe od wsi Dąbrowa) w kierunku południowym wzdłuż zachodniej granicy m. st. Warszawy aż do punktu przecięcia się jej z kanałem melioracyjnym w odległości ok. 650 m na północ od szosy Warszawa—Izabelin, skąd skręca na południowy zachód i biegnie południowym brzegiem tego kanału aż do punktu przecięcia się z szosą Warszawa—Izabelin. Od tego punktu granica biegnie w kierunku północno-zachodnim wzdłuż wymienionej szosy do punktu zetknięcia się jej z granicą lasu państwowego (oddział 211 Nadleśnictwa Laski), a następnie skręca na południe i biegnie wzdłuż wschodniej granicy oddziału 210 Nadleśnictwa Laski oraz drogą Laski—Klaudyn biegnącą wzdłuż wschodniej ściany lasów prywatnych aż do kanału przecinającego tę drogę w odległości około 130 m na północ od wsi Klaudyn Drugi. Od tego punktu granica biegnie w kierunku zachodnim wzdłuż południowego brzegu wymienionego kanału aż do punktu przecięcia się z drogą prowadzącą z Lipkowa do Truskawia, a następnie tą drogą na odcinku około 120 m w kierunku południowym wzdłuż wschodniej granicy lasu prywatnego, po czym skręca ku zachodowi i biegnie wzdłuż południowej granicy tego lasu aż do zetknięcia się z kanałem, prowadzącym wody od Babic na północ, gdzie skręca na południowy zachód i biegnie na odcinku około 130 m drogą wzdłuż granicy wschodniej lasów prywatnych aż do zetknięcia się z drogą biegnącą na zachód przy południowej stronie wymienionych lasów, tą drogą (około 2.900 m) do zachodniej granicy tych lasów. Od tego punktu granica biegnie na północ początkowo wzdłuż zachodniej granicy lasów prywatnych, a następnie państwowych (oddział 257 i 259 Nadleśnictwa Laski) i dalej wzdłuż południowej i zachodniej granicy lasów państwowych aż do zetknięcia się z drogą prowadzącą ze wsi Lipków do wsi Buda. Od tego punktu granica biegnie tą drogą w kierunku zachodnim około 270 m, a następnie w kierunku południowo-zachodnim przez wieś Mariew aż do punktu przecięcia się drogi z kanałem, przechodzącym w odległości około 150 m na południe od wsi Mariew. Od tego punktu granica biegnie na zachód wzdłuż południowego brzegu kanału do punktu zetknięcia się

z granicą lasów państwowych (oddział 299 Nadleśnictwa Laski), gdzie skręca w kierunku południowym i biegnie wzdłuż granicy lasów państwowych aż do południowo-zachodniego narożnika oddziału 294 Nadleśnictwa Laski. Od tego punktu granica biegnie wzdłuż południowej granicy lasów prywatnych, następnie granicą lasów państwowych (oddział 295 Nadleśnictwa Laski) i znów lasów prywatnych, a dalej granicą lasów państwowych (Nadleśnictwo Kampinos) aż do drogi polnej będącej przedłużeniem południowej granicy oddziału 194 Nadleśnictwa Kampinos, po czym tą drogą do punktu zetknięcia się z lasem wsi Korłowe i osady Białe. Od tego punktu granica biegnie drogą wiodącą wzdłuż południowej granicy tych lasów aż do punktu zetknięcia się z drogą Wróblewo—Wiejca, a następnie tą drogą w kierunku Wiejcy około 150 m aż do punktu, w którym odgałęzia się droga prowadząca na zachód, skąd biegnie tą drogą w kierunku zachodnim wzdłuż granicy łąk i wydm około 2.000 m aż do punktu przecięcia się tej drogi z drogą prowadzącą przez łąki w kierunku południowym do Kampinosa, następnie tą drogą około 150 m w kierunku południowym do punktu przecięcia się z Kanałem Olszowieckim (Starym). Od tego punktu granica biegnie południowym brzegiem Kanału Olszowieckiego na zachód do punktu zetknięcia się z granicą uroczyska „Przymień”, a następnie granicą lasów państwowych tego uroczyska do punktu ponownego zetknięcia się z Kanałem Olszowieckim. Od tego punktu granica biegnie południowym brzegiem Kanału Olszowieckiego do punktu, w którym kanał ten łączy się z rzeczką Łasicą, a następnie lewym brzegiem Łasicy w dół jej biegu do punktu, w którym wpada do niej kanał biegnący w kierunku północnym, po czym biegnie zachodnim brzegiem tego kanału w kierunku północnym do punktu przecięcia się z drogą prowadzącą z Tułowic do Kromnowa i dalej tą drogą do punktu zetknięcia się z granicą lasów państwowych (oddział 131 Nadleśnictwa Kromnów). Od tego punktu granica biegnie wzdłuż granicy lasów państwowych aż do południowo-wschodniego narożnika oddziału 1 Nadleśnictwa Kromnów. Stąd drogą polną z Grochał Górnych w kierunku południowo-wschodnim, a następnie południowym do wsi Feliksów i dalej na wschód drogą Rybitwa—Cybulice Małe do zetknięcia się z granicą lasów państwowych (uroczysko Kazuń oddział 219 Nadleśnictwa Kromnów). Stąd granicą tego lasu w kierunku północnym około 200 m do szosy prowadzącej do Kazunia Polskiego i dalej tą szosą na wschód około 1500 m do drogi polnej prowadzącej ze wsi Majdany do wsi Czeczotki. Dalej tą drogą w kierunku po-